

Čukčukovo srečanje s človekom

„Najboljše bo, da danes poskušam predaniti na Gugovi veji. Če bi bil fant za to, bi si prav lahko delila stanovanje. On ga potrebuje ponoči, jaz pa podnevi ... Ko bi deževalo, bi se že stisnila skupaj ... In lepo je, da ne bi bil preveč sam, dokler ne spoznam nikogar drugega.“

Tako je razmišljal Čukčuk. Za njim pa se je plazila temna senca. Zadnji trenutek se je ozrl. Iz razmišljanja ga je zbudil zoprni glas. Zagledal je temno gmoto, ki je skočila proti njemu. Hotel je odleteti, toda mačja šapa ga je zbila po tleh. Poskušal se je pobrati, pa je videl par žarečih mačjih oči. Otrpnil je od strahu. Zamizal je in čakal najhujše.

„Poglej, kaj se tam dogaja. Hej, mačka, šc, šc, beži stran ... Hej, to je mali čukec. Čukec, si ranjen?“

Začutil je nežen dotik. Pogledal je s svojimi velikimi čukastimi očmi. Ni bilo več zlobnega mačjega pogleda. Pozdravil ga je človeški smehljaj. Proti njemu se je sklanjal človek.

„Je vse v redu? Kaj delaš tukaj? Saj vendar nisi golob, da bi jedel iz smetnjakov.“

Čukčuk se je tiho, hvaležno oglasil: „Čuuuuuk, čuuuuk ...“

„Ti pa imaš res srečo ... Nikjer nikogar, še dobro, da sem šel tod mimo ... Vso srečo, čukec!“ je rekel mladi fant in odhitel naprej.

Čukčuk ni dolgo razmišljal. Tokrat je imel srečo in ni hotel izzivati usode.

„Gugo, nič ne bo z najinim skupnim stanovanjem. Bilo je lepo in zanimivo in izvedel sem mnogo o mestu in ulicah in hišah in tudi človeško hrano sem jedel. To je nekaj najboljšega, kar se mi je lahko zgodilo! Toda tukaj mi ni vseč. Nazaj domov bom šel. Lovit svoje metulje. Tukaj je prenevarno.“

Vzletel je, nekajkrat pretegnil spočita krilca in se odpravil na dolgo pot nazaj. Za njim so ostajale luči, ki so bile spet vse bolj podobne zvezdicam. In pred njim so se razprostirale vedno bolj domače doline in znani potočki in tam ... Zdaj je lahko že čisto razločno videl temne obrise domače smreke, ki je vabila v varno zavetje.

Šele ko je že sedel na svoji veji, je začutil, da ga boli vse telo.

Udarec mačje tace je bil res težek in boleč. Toda le nekaj prask je dobil. Dobro se je izvlekel! In glej, ljudje le niso tako strašni in nevarni. Očitno sploh ne jedo čukov! Prav v redu so. Prijazni ... To mora povedati teti Šoji, ko ga bo naslednjič zbudila.

Težke veke so se mu zaprle. Bil je utrujen in zadovoljen. Videl in naučil se je mnogo novega. In zdaj je spet doma. Na varnem. Sladko je zaspal in sanjal lepe sanje.

Nad tihim gozdom je vstajalo novo jutro. Spočito in polno čudovitih glasov. Srna je vstala s svojega skritega ležišča in svojega srnjačka peljala pit k žuborečemu potoku.

Veverička je odskakljala po svoji veji, se zadovoljno pretegnila in si šla iskat zajtrk. Šoja je pozorno odprla oči in bila pripravljena, da vsak trenutek razglasi preplah, če bi bila kje nevarnost.

Gozdna vila je sedela ob tolmunu, česala svoje zlate lase in pela čudovite pesmi ...

Le leni škrat je samo pokukal skozi napol priprte veke, zagodrnjal je, se pokrnil čez glavo in spal naprej.